మంత్రగాళ్ళ మరణం

వాణిశ్రీ

మల్లయ్యకి మెలకువ వచ్చింది. కడుపు వుబ్బిపోతున్నది. లఘుశంక తీర్చుకోవాలి. ముక్కుతూ మూలుగుతూ లేచాడు. మల్లయ్యకి రెండు రోజుల నుంచి వంట్లో బాగో లేదు.

అదొక పాడుబడిన సత్రం. ఏ నాటిదో? శిథిలావస్థలో వుంది. అందులో ఒక గది, విశాలమైన హాలు వున్నాయి. ఆ గదిని మాత్రం మల్లయ్య స్వంతం చేసుకున్నాడు. హాల్లో చాలామంది తల దాచుకుంటూ వుంటారు. అంతా అనాథలే. భిక్షాటన వారి వృత్తి.

ఆ సత్రం కాంచీ నగరానికీ, రాజాపాలెం పల్లెకూ మధ్యలో వుంటుంది. పూర్వకాలం ఎవరో దాత సత్రం కట్టించి, బావి త్రవ్వించాడు బాటసారులకోసం.

మల్లయ్య నీరసంగా అడుగులు వేస్తూ సత్రం బైట కొచ్చి లఘుశంక తీర్చుకున్నాడు. కడుపులో నొప్పిగా వున్నట్లనిపించింది.

అక్కడికి దగ్గర్లోనే చిన్న నీటిమడుగు వుంది. దట్టంగా పెరిగిన తుమ్మచెట్లు వున్నాయి చుట్టూ. మల్లయ్య ముక్కుతూ మూలుగుతూ బయల్దేరాడు.

టైమెంతయిందో తెలియడంలేదు. చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది. మంచు దట్టంగా కురుస్తోంది. సగం చంద్రుడు నీరసంగా పశ్చిమ దిక్కుకు క్రుంగిపోతున్నాడు. వెన్నెల మంచు తెరలను చీల్చడానికి అవస్థపడుతోంది.

మల్లయ్య వణుక్కుంటూ నీటిమడుగు దగ్గరికి చేరుకున్నాడు.

తలెత్తి చూసి కెవ్వుమన్నాడు.

అక్కడ రెండు శవాలు పడివున్నాయి.

మల్లయ్య భయంతో వణికిపోయాడు. నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది. అంత చలిలోనూ చెమట్లు పట్టాయి. గుండె వెయ్యిమైళ్ళ స్పీడుతో కొట్టుకుంటోంది. కడుపు నొప్పి ఎటు పారిపోయిందో? వంట్లో నీరసం మాయమైపోయింది. ఎక్కడలేని శక్తి వచ్చింది. వెనక్కి చూడకుండా ఒకటే పరుగు.

సత్రంలోకి వెళ్ళాడు.

నిద్ర పట్టలేదు.

తూర్పున వేగుచుక్క పొడిచింది.

మల్లయ్య కొందర్ని లేపి శవాలు చూసిన సంగతి చెప్పాడు.

తెల్లవారేసరికి అంతా నిద్రలేచారు.

నీళ్ళమడుగు దగ్గర శవాలు వున్న సంగతి అందరికీ తెలిసిపోయింది.

జట్లు జట్లుగా వెళ్ళిచూసి రాసాగారు.

గోపయ్య అనేవాడు ఆ శవాలు ఎవరివో గుర్తుపట్టాడు.

"ఆళ్ళిద్దరూ అయ్యా కొడుకులే" అన్నాడు గోపయ్య.

"ఎవరు?"

"ఆడు మంత్రగాడు."

"ఏం పేరు?"

"తాతాచారి."

మల్లయ్య ఆశ్చర్యపోయాడు.

తాతాచారి అతనికి తెలుసు. రాజుపాలెంలోనే వుంటాడు. ఆ చుట్టుప్రక్కల వూళ్ళలో తాతాచారికి మంచి పేరుంది గొప్ప మంత్రగాడని. అతని కొడుకు గూడా మంత్రం వేస్తాడు. పాము మంత్రం, తేలు మంత్రం, దడుచుకున్న వారికి విభూది ఇవ్వడమే గాక దెయ్యంపట్టిన వాళ్ళకి బాగు చెయ్యడం అన్నీ చేసేవాళ్ళు.

సిటీ బస్సు రాజుపాలెం నుంచి టౌన్‌కి వెళ్తుంటే మల్లయ్య బస్సు ఆపాడు.

"తొందరగా ఎక్కు" క్లీనరు కుర్రాడు కేక పెట్టాడు.

మల్లయ్య బస్సు ఎక్కలేదు. డ్రైవర్ దగ్గరికి వెళ్ళి "మీ వూరు మంత్రగాడిని, ఆడి కొడుకునీ చంపి పారేశారు" అన్నాడు.

ఇంజన్ మోతలో మల్లయ్య చెప్పే మాటలు సరిగ్గా వినపడలేదు డ్రైవర్‌కి. ఇంజన్ ఆపి "ఎవర్ని?" అన్నాడు.

మల్లయ్య మళ్ళీ చెప్పాడు.

డ్రైవర్ వెనక్కి తిరిగి ఆ సంగతి కండక్టర్‌కి చెప్పాడు. బస్సులో కూర్చున్న వాళ్ళందరికీ ఆ సంగతి తెలిసిపోయింది.

"ఎక్కడ?" అంటూ ప్రయాణీకులు బస్సు దిగారు.

మల్లయ్య వాళ్ళని వెంటబెట్టుకుని తీసుకెళ్ళాడు.

బస్సులో ప్రయాణీకులంతా రాజుపాలెం వాళ్ళే.

పాలు, పెరుగు, కూరగాయలు టౌన్‌కి తీసుకెళ్ళి అమ్ముకుని వస్తారు. ఆ బస్సులో వెళ్తే మార్కెట్‌కి సమయానికి తీసుకెళ్తుంది.

అక్కడ ఎక్కువసేపు వుండటానికి వీల్లేక పోయింది. అవతల మార్కెట్‌కి సరుకు తీసుకెళ్ళకపోతే అంతా నష్టమే. అందుకే డ్రైవర్ని తొందర చేశారు.

బస్సు బయల్దేరింది. బస్సులో జనం అంతా తాతాచారి మరణం గురించే మాట్లాడుకుంటున్నారు.

డ్రైవర్ బస్సు పోలీస్ స్టేషన్ ముందు ఆపాడు.

అక్కడ సెంట్రీ తప్ప ఎవరూ లేరు.

తాతాచారి హత్య సంగతి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

2

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ హత్య జరిగిన ప్రదేశానికి వెళ్ళే సరికి జనం గుంపుగా చేరి చూస్తున్నారు శవాల్ని.

ఇనస్పెక్టర్ని చూసి గ్రామాధికార్లు విష్ చేసి పరిచయం చేసుకున్నారు.

ఆ శవాలకు దగ్గర్లోనే ఒక ఆడమనిషి కూర్చొని ఏడుస్తూ వుంది.

పోలీసులు జనాన్ని దూరంగా నిల్చోబెట్టారు.

"ఎవరు ఆమె?"

"వుపేంద్రాచారి భార్య" అన్నాడు మునసబు.

తల వూపాడు ఇనస్పెక్టర్.

శవాల్ని పరిశీలనగా చూశాడు. జుట్టు మెడలవరకూ పెంచుకుని నల్లగా వున్న తాతాచారి గుండెల్లో, మెడ మీద కత్తిపోట్లు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. అతని

కొడుక్కి వీపు మీద కంఠం దగ్గర గాయాలు వున్నాయి. రక్తంతో బట్టలు అట్టకట్టుకు పోయాయి.

"మునసబుగారూ ఈ తాతాచారి మీకు బాగా తెలుసా?" ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టర్.

"అయ్యో తెలియక పోవడం ఏమిటి ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ! మా ఊళ్ళో నాలుగేళ్ళబట్టీ వుంటున్నారు" అన్నాడు మునసబు.

"నాలుగేళ్ళ బట్టీ వుంటున్నాడా?"

"అవును."

"అంతకుముందు ఎక్కడ వుండేవాడు?"

"అతనిది ఈ ప్రాంతం కాదు. ఎక్కడో కృష్ణా జిల్లాలో ఏదో వూరని చెప్పాడు."

"అయితే అతను మీ వూరు వచ్చి నాలుగేళ్ళయింది అంతేగా?"

"అవును."

"మీ వూళ్ళో అతనికి ఎవరైనా చుట్టాలున్నారా?"

"ఎవరూ లేరు."

"మరి మీ వూళ్ళో ఎందుకు స్థిరపడ్డాడు?"

"ఏమో? అప్పటి సంగతి నాకు బాగా గుర్తుంది. ఆ రోజు మా ఇంటికి వచ్చి తను చాలా దూరం నుంచీ వచ్చానసీ, ఈ వూరు టౌన్ కి దగ్గరగా వుంటుందనీ, తను ఈ వూళ్ళో స్థిరపడాలనుకుంటున్నాననీ చెప్పాడు."

"వూఁ...."

"రెండు ఎకరాలు పొలం కొనుక్కుని, చిన్న వూరిల్లు కట్టుకుని వుండిపోయాడు."

"ఈ తాతాచారి మంత్రగాడటగా?"

"అవును."

"చాతబడులు చేసేవాడా?"

"ఎవరికీ చేసినట్లు లేదు."

"పొలం తనే చేసుకునేవాడా?"

"ఆఁ....కొడుకు చేతికి సాయంగా వుండేవాడు. పొలం తనే చేసుకునేవాడు. ఎవరైనా వస్తే మంత్రాలు వేసేవాడు."

"ఏం మంత్రాలు?"

"పాము మంత్రం, తేలు మంత్రం వేసేవాడు. దెయ్యం పట్టిన వాళ్ళకి వదిలించేవాడు. తాయిత్తులు కట్టేవాడు."

"అతనికి ఆదాయం బాగానే వుండేదన్న మాట."

"ఫరవాలేదు."

"అతని కొడుకు గూడా మంత్రాలు వేసేవాడా?"

"ఆఁ....కొడుక్కి అన్నీ నేర్పుతున్నట్లు చెప్పేవాడు. పరాయి వూరు వెళ్ళాల్సి వస్తే ఇద్దరూ కలిసే వెళ్ళేవాళ్ళు."

"అతను వాళ్ళ స్వగ్రామం వదిలి ఎందుకొచ్చాడో మీకు తెలుసా?"

"నాకు వివరంగా తెలియదు కాని ఆ వూళ్ళో కొట్లాటలు ఎక్కువయ్యాయనీ, అన్నీ పార్టీలు, ముఠాలనీ, సుఖం లేకుండా పోయిందనీ అందుకే వదిలి వచ్చానని చెప్పాడు."

"మీరు అవన్నీ నమ్మారా?"

నవ్వాడు మునసబు.

"నమ్మక ఏం చేస్తాం?" అన్నాడు.

"అతనికి విరోధులు ఎవరైనా వున్నట్లు మీకు తెలుసా?"

మునసబు తల అడ్డంగా వూపి "నాకైతే అటువంటివి

తెలియదు" అన్నాడు.

"తండ్రీ, కొడుకుని ఇద్దర్నీ చంపారంటే, ఎవరో కసితో చంపి వుంటారు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

"అవును."

"ఇతనివల్ల ఎవరికో నష్టం కలిగి వున్నప్పుడు ఆ పని చేస్తారు? మంత్రగాడిని వుట్టినే ఎవరు చంపుతారు?"

మునసబు మాట్లాడలేదు.

శవ పంచాయితీ జరిపించి శవాలను పోస్టుమార్టమ్‌కి పంపించాడు ఇనస్పెక్టర్.

హత్యలు చెయ్యడానికి వుపయోగించిన వెపన్స్ ఆ చుట్టుప్రక్కల ఎక్కడా దొరకలేదు.

ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళను మఫ్టీలో ఆ సత్రం ప్రాంతంలోను, రాజుపాలెంలోను తిరగమనీ ఎవరైనా కొత్తవాళ్ళు కన్పిస్తే ఇన్ఫర్మేషన్ ఇవ్వమని ఆదేశించాడు.

3

"నీ పేరు ఏమిటమ్మా?" ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ ఆమెను.

ఆమె తాతాచారి కోడలు. రెండో హతుడు వుపేంద్రాచారి భార్య.

ఆమె కన్నీళ్ళను తుడుచుకుంటూ వుంది. దుఃఖంతో ఆమె గొంతు పెగిలి రావడంలేదు. దూరంగా ఆమె పుట్టింటి తరఫు చుట్టాలు నిల్చుని ఆసక్తిగా గమనిస్తున్నారు.

"చెప్పమ్మా! ఈ సమయంలో ప్రశ్నలడిగి బాధించడం నాకు బాధగానే వుంది. కాని నా డ్యూటీ నేను చెయ్యాలి. మీ మామను, భర్తను హత్యచేసిన హంతకులను పట్టుకోవడానికి ఏదైనా ఆధారం దొరుకుతుందనే ఆశలో వున్నాను" అన్నాడు.

"నా పేరు అమృతం అండీ" అంది ఎంతో నెమ్మదిగా.

ఆమె ఎత్తుగా, చామనఛాయతో, పుష్టిగా బలంగా కన్పిస్తోంది. ఇరవై ఏళ్ళు పైన వుంటాయి ఆమెకు. మామ, భర్త ఒకేసారి హత్య చేయబడ్డంవల్ల ఆమె మానసికంగా వేదన పొందుతున్నదని ముఖం చూస్తేనే తెలుస్తోంది.

"చూడమ్మా! జాగ్రత్తగా ఆలోచించు. హత్య జరిగిన సాయంకాలం మీ మామను, మీ భర్తను ఎవరో పనిమీద పిల్చుకొని వెళ్ళారు. ఎవరో గుర్తుందా?"

"లేదండీ. నేనప్పుడు ఇంట్లో లేను."

"వూఁ...."

"గేదెలకు గడ్డి తేవడానికి వెళ్ళాను. వచ్చేసరికి ఇంటికి తాళం వేసి వుంది. అది నాకు మామూలే. నా దగ్గరొక తాళంచెవి వుంది. దాంతో తాళం తీశాను."

"ఓహోఁ....అయితే ఎక్కడికైనా వెళ్ళినప్పుడు నీకు చెప్పకుండా గూడా వెళ్తుంటారన్నమాట."

"అవునండీ" అంది అమృతం.

"మీ మామగారు మంత్రాలు వేస్తుంటారు గదూ!"

"అవును."

"చేతబడులు చేస్తాడా?"

ఆమె ఇబ్బందిగా చూసింది.

"ఫరవాలేదు చెప్పమ్మా!"

"ఇప్పుడు చెయ్యడం లేదండీ."

"అంటే లోగడ చేసేవాడా?"

"ఆఁ....ఈ వూరు రాకముందు చేసేవారు. అక్కడ గొడవైంది. అందుకని ఈ వూరు వచ్చేశాం."

"ఇక్కడకు రాకముందు ఏ వూళ్ళో వుండేవాళ్ళు."

"రాయనపాడు."

"ఏం జరిగింది అక్కడ?"

"ఈయన డబ్బుకు ఆశపడి ఎవరికో చేతబడి చేశారు. అది తెలిసి వాళ్ళు కొట్టడానికి వచ్చారు. చేయించిన అతను పలుకుబడి గలవాడు. అందువల్ల బ్రతికి బైటపడి ఈ వూరు వచ్చేశాం" అంది అమృతం.

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు కాసేపు.

"రాయనపాడులో వాళ్ళు మీ మామను చంపడానికి వచ్చి వుంటారని నీకేమైనా అనుమానం వుందా!"

ఆమె కాసేపు సమాధానం చెప్పలేదు.

"అది జరిగి చాలా ఏళ్ళయిందండీ. వాళ్ళు ఇన్నాళ్ళ తర్వాత ఎందుకు వస్తారు?" అంది.

"పోనీ మీ మామకుగాని మీ భర్తకుగాని ఎవరైనా పగవాళ్ళు వున్నారా?"

"నాకు సరిగా తెలియదండీ" అంది అమృతం.

"రాయనపాడులో మీ మామ చేతబడి చేసిన వ్యక్తి ఎవరు?"

ఆమె అన్నీ వివరంగా చెప్పింది.

"నీకు పెళ్ళయి ఎన్నేళ్ళయింది."

"ఆరేళ్ళయింది."

"పిల్లలు లేరా?"

ఆమె తల అడ్డంగా వూపింది లేరన్నట్లు.

తర్వాత ఆమెను మరికొన్ని ప్రశ్నలు అడిగాడు. కాని ఆమె నుంచి పనికొచ్చే సమాచారం ఏదీ రాలేదు.

"అవసరమైతే మళ్ళీ కలుసుకుంటానమ్మా!" అని చెప్పి తిరుగుముఖం పట్టాడు ఇనస్పెక్టర్.

వూరు చివర మఫ్టీలో తిరుగుతున్న కానిస్టేబుల్

నారాయణరావు జీప్ ఆపాడు.

స్టేషన్ వచ్చేవరకూ ఇనస్పెక్టర్ అతన్ని ఏమీ అడగ లేదు.

తర్వాత తీరికగా అతన్ని పిల్చాడు.

"ఏమైనా తెలిసిందా?"

"నాలుగు రోజుల క్రితమే కన్నయ్య నాయుడు, వుపేంద్రాచారి పోట్లాడుకున్నారని తెల్సింది సార్!" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"కన్నయ్యనాయుడు ఎవరు?"

"మునసబుగారి తమ్ముడు."

"ఎందుకు పోట్లాడుకున్నారు?"

"నిజం ఎంతో గాని అమృతానికి, కన్నయ్యనాయుడికి సంబంధం వుందట సార్. కన్నయ్యనాయుడి నిమ్మతోటకి పోతూ వుంటుందట అమృతం."

"వూఁ...." ఆసక్తిగా ముందుకు వంగాడు ఇనస్పెక్టర్.

"ఆ సంగతి వుపేంద్రాచారికి తెలుసట. చూసీ చూడ నట్లు పోతున్నాడట. ఈ మధ్య కన్నయ్యనాయుడు తండ్రీ కొడుకులు లేనప్పుడు అమృతం కోసం ఇంటికి వస్తున్నాడట. ఒక రోజున వీళ్ళు రాత్రి ప్రొద్దుపోయాక వచ్చేసరికి కన్నయ్యనాయుడు ఇంట్లో వున్నాడట. అప్పుడు తండ్రీ కొడుకులు అతన్ని కొట్టబోయారట."

"వూఁ....తర్వాత."

"ఈ సారి ఎక్కడైనా చూస్తే నిన్ను ప్రాణాలతో వదిలిపెట్టనని వుపేంద్రాచారి అతన్ని బెదిరించాడట."

"వూఁ...."

"అదీ సార్!"

"ఇదంతా ఎవరు చెప్పారు నీకు?"

"వాళ్ళింటి ప్రక్కనే గుగ్గిళ్ళు అమ్మకునే ముసలిది చెప్పింది. పావలా గుగ్గిళ్ళు కొని అంతా రాబట్టాను" అన్నాడు.

4

అనుమానం మీద కన్నయ్యానాయుడిని అరెస్టు చేసి స్టేషన్‌కి తీసుకొచ్చారు.

కన్నయ్యానాయుడు ఎత్తుగా నల్లగా వున్నాడు. కోర మీసాలతో మంచి విగ్రహపుష్టితో వున్నాడు. పాతికేళ్ళ పైనేవుంటుంది వయస్సు.

"నీ పేరు కన్నయ్యానాయుడా?"

"అవును." నిర్లక్ష్యంగా సమాధానం చెప్పాడు.

"తాతాచారి, వుపేంద్రాచారి హత్యచేయబడిన రాత్రి ఎక్కడున్నావ్?"

"నా ఇంట్లోనే."

"సాక్ష్యం ఎవరు?"

"మా అమ్మ, నాన్న, మా అన్నయ్య, మా పాలేర్లు," అన్నాడు.

"నీకు పెళ్ళి కాలేదా?"

"లేదు."

"వాళ్లు హత్యచేయబడిన రాత్రికి నాలుగు రోజుల ముందు నీకు వాళ్ళకి గొడవ జరిగినమాట నిజమేనా?"

"ఆс...."

"ఎందుకు జరిగింది గొడవ?"

కన్నయ్యానాయుడు చెప్పలేదు.

"చెప్పు." గద్దించాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్.

"ఏదో పొలంగట్ల దగ్గర తగాదా!" అన్నాడు.

"అబద్ధం...." గట్టిగా అరిచాడు ఇనస్పెక్టర్.

కన్నయ్యనాయుడు అదోలా చూశాడు.

"నిజం చెప్పు."

"నిజమే."

"కాదు. నీకు అమృతంతో రహస్య సంబంధం వుంది. మగవాళ్ళు వూళ్ళో లేరని వచ్చావు. అనుకోకుండా వాళ్ళు వచ్చారు. రెడ్ హేండెడ్ గా పట్టుబడ్డావు. వాళ్ళు నిన్ను తన్నబోయారు. తప్పించుకొని పారిపోయావు. తాతాచారి మంత్రగాడు కాబట్టి ఎక్కడ చేతబడి చేసి చంపుతాడో నని భయపడి దారికాచి తండ్రీ కొడుకుల్ని చంపావు."

కన్నయ్యనాయుడు ఆందోళనగా చూశాడు ఇనస్పెక్టర్ వంక. అంతవరకూ నిర్లక్ష్యంగా వున్న వాడల్లా భయంతో వణికిపోయాడు.

"నిజం చెప్పు. తప్పు ఒప్పుకొంటే శిక్ష తక్కువ పడుతుంది. లేదా పాపానికి ఫలితం అనుభవిస్తావ్!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్.

"లేదు సార్! నిజమే చెప్తున్నాను. అమృతంతో నాకు సంబంధం వున్నమాట నిజమే. కాని వాళ్ళని నేను చంపలేదు" అన్నాడు అతను. అతని కంఠం భయంతో వణుకుతూ వుంది.

"ఒకటి ఒప్పుకొన్నావు గదా! రెండోదిగూడా నువ్వే ఒప్పుకొంటావు" అని హెడ్ కానిస్టేబుల్ ని పిలిచి అతన్ని లాకప్ లో పడెయ్యమన్నాడు.

అనుమానంమీద అతన్ని అరెస్టు చేశారు. కాని కేసు నిలవడానికి తగిన ఆధారం దొరకడంలేదు. మునసబువచ్చి తమ్ముణ్ని జామీను మీద విడిపించుకొని పోయాడు.

కత్తిపోట్లవలన వాళ్ళు చనిపోయారని పోస్టుమార్టమ్

రిపోర్టులో డాక్టర్ ధృవపరిచాడు. కాని కత్తి దొరక లేదు. హంతకులెవరో తెలివిగా హత్యచేసి తప్పించు కొన్నారు.

కన్నయ్యనాయుడు మొదటి అనుమానితుడు. రెండు అమృతం. వీళ్ళిద్దరూ కలిసి హత్యలు చెయ్యడానికి అవకాశం వుంది.

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాడు.

5

పోలీస్ స్టేషన్‌లో టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"డియస్పీ స్పీకింగ్."

"గుడ్ మార్నింగ్ సార్!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

"గుడ్ మార్నింగ్. మంత్రిగాళ్ళ మర్డర్ కేసు ఏమైంది?"

"ఆ కేసు ఏమీ తేలలేదు సార్. అనుమానితుల్లో కన్నయ్యనాయుడు, హతుడి భార్య అమృతం వాళ్ళకి ఆ రాత్రి మంచి ఎలిబీ వుంది సార్! వాళ్ళు డైరెక్టుగా ఇన్వాల్వు కాలేదు సార్! వాళ్ళే చేయించి వుంటారని నాకు అనుమానం సార్! ఇన్వెస్టిగేట్ చేస్తున్నాను సార్!"

"వూఁ...."

"ఆ సత్రం దగ్గర మఫ్టీలో కానిస్టేబుళ్ళని వుంచాను సార్!"

"ఆఁ."

"ఆ వుంగరం ఎవరిదో ఇంకా తేలలేదు సార్!"

"ఏ వుంగరం?"

"అదే సార్! ఆ నీళ్ళకుంట దగ్గర హంతకులు నెత్తురు చేతులు కడుక్కొన్నప్పుడు పడిపోయిన వుంగరం."

"అదా! ఎవరిదో తొందరగా తెలుసుకోండి."

"ఆ సుబ్బారావు ఎవరో ఇంకా తేలలేదు."

"ఏ సుబ్బారావు?"

"ఆ వుంగరం మీద జి. సుబ్బారావు అనే పేరు చెక్కి వుందిగదా సార్! అది తమకు చూపించానుగూడా!"

"ఓ.... సారీ. గుర్తొచ్చింది."

"ఆ సుబ్బారావు ఎవరో తెలిస్తే కేసు మలుపు తిరుగుతుంది సార్! ఒకవేళ కన్నయ్యనాయుడు కాకుండా ఆ సుబ్బారావే హంతకుడేమో నని అనుమానం వస్తోంది సార్!"

"సరే! ఇన్వెస్టిగేట్ చెయ్యండి."

అవతల రిసీవర్ పెట్టేసిన శబ్దం వచ్చింది.

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేశాడు.

ఒక్క నిముషం తర్వాత టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"రమేష్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్." అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ రిసీవర్ ఎత్తి.

"సార్! నేను యస్.ఐ. జోగారావుని మాట్లాడుతున్నానుసార్!"

"ఏమిటి సంగతి?"

"సార్! ఆ సెటిల్‌మెంట్ గ్యాంగ్‌లో ఇద్దరు రాళ్ళపల్లిలో వున్నట్లు ఇన్ఫరమేషన్ వచ్చింది. ఈ రాత్రికి ఇంకా కొందరు రావచ్చు. అంతా కలసి ఎవరింటికైనా దొంగతనానికి ప్లాన్ చేస్తున్నారేమోనని నా అనుమానం"

"దొంగతనం చేసి వారింకా లేను అప్పుడే బయల్దేరతారంటావా?"

"ఏమోసార్! వాళ్ళగురించి చెప్పలేం. గుండెలు తీసిన బంటులు."

"అయితే ఏం చేద్దామంటావ్?"

"సాయంకాలం రాళ్ళపల్లి వెళ్ళిరైడింగ్ చేద్దాం సార్! దొరికిపోతారు."

"రాళ్ళపల్లి ప్రక్కనే గుట్టలున్నాయికదూ!"

"అవును సార్!"

"వాళ్ళు మన జాడ పసిగడితే గుట్టల్లోకి పారిపోవచ్చు."

"నిజమేసార్! ఎందుకైనా మంచిది రిజర్వుఫోర్స్ గూడా వెంట వుంటే."

"సరే. అలాగే డియస్పీగారితో మాట్లాడి, బయల్దేరే ముందు ఫోన్ చేస్తాను. ఓ.కే...."

"ఓ.కే. సార్!"

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్, డియస్పీకి ఫోన్ చేశాడు.

"టౌన్ డియస్పీ రెసిడెన్స్ ప్లీజ్."

"ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ స్పీకింగ్. డియస్పీగారున్నారా?"

"లేరు సార్! రెండు రోజులు సెలవు. ఈ రోజు రేపు. రూరల్ డియస్పీగారు యిన్‌ఛార్జి."

ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి మతిపోయినట్లయింది. పది నిముషాల క్రితమే గదా తనతో మాట్లాడి మంత్రగాళ్ళ మర్డర్ కేసు గురించి అడిగింది.

"పదినిముషాలక్రితం డియస్పీగారు నాతో మాట్లాడారు గదా! ఆయన వెళ్ళి ఎంత సేపయింది?"

ఫోన్‌లో సి.సి. నవ్వు వినిపించింది.

"భలే జోక్ చేస్తున్నారు సార్! డియస్పీగారు ఫస్టుబస్‌లో హైదరాబాద్ వెళ్ళారు. వాళ్ళ రిలేటివ్స్ మ్యారేజ్ ఫంక్షన్‌కి అటెండ్ కావడానికి. మీతో యెలా మాట్లాడారు?"

"అలాగా!...." అని రిసీవర్ పెట్టేశాడు యిన్స్పెక్టర్.

అంటే యెవడో డియస్పీలా మాట్లాడి తన నుంచి యిన్ఫర్మేషన్ రాబట్టాడన్నమాట. తనని ఫూల్ చేశాడు. హంతకుడు తన చర్యలను తెలుసుకుంటున్నాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ రమేష్ ముఖం కోపంతో యెర్రబడింది.

6

జి. సుబ్బారావు అనే వాళ్ళు ఎందరున్నారో తెలుసుకోవడానికి ఓటర్ల లిస్టులు తెప్పించి పరిశీలించసాగాడు.

ఇంటి పేరు జి. వచ్చేటట్లు వున్న సుబ్బారావులు వందకు పైగా దొరికారు. అసలు దేశంలో సుబ్బారావులే యెక్కువేమో అనే అనుమానం వచ్చింది. వంద మంది సుబ్బారావుల్లో యెవర్ని అనుమానించాలి?

ఎందుకైనా మంచిదని ఆ సుబ్బారావులు ఏ ఏ పేటలలో వున్నారో అడ్రసులన్నీ నోట్ చేయించి స్టేషన్ రికార్డులలో వుంచాడు.

మంత్రగాళ్ళ మర్డర్ జరిగి యిట్టే పదిహేను రోజులు గడిచిపోయాయి. అమృతం తన మావకి, భర్తకి దిన వారాలైన తర్వాత పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

హంతకుల జాడ తెలియడం లేదు. ఇది మొండి కేసుగా వుండిపోతుందేమో అనిపిస్తోంది యిన్స్పెక్టర్ కి.

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే సరిగా నిద్రలేవకముందే స్టేషన్ నుంచి కబురొచ్చింది నెహ్రూ పార్కులో మర్డర్ జరిగిందని. గబగబా కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, కాఫీ త్రాగి బయలుదేరాడు.

నెహ్రూ పార్కు టౌన్ చివర్లో చెరువు ప్రక్కనే వుంది. ఇండిపెండెన్స్ వచ్చిన కొత్తల్లో మున్సిపాల్టీ

వాళ్ళు బాగానే మెయింటేన్ చేశారు. రాను రాను అందులో చిన్న చిన్న మొక్కలను నిర్లక్ష్యం చేశారు. పెద్ద పెద్ద చెట్లు, కాగితం పూల పొదలు మాత్రం దట్టంగా పెరిగివున్నాయి. ఇప్పుడది నామ మాత్రం పార్కు.

సిమెంట్ బెంచీలమీద అడుక్కునేవాళ్ళు, తిరుగుబోతులు పడుకుని నిద్రపోవడానికి వీలుగా వున్నాయి. అక్కడక్కడా గుడ్డిదీపాలు వెలుగుతూ వుంటాయి. ఆ ప్రక్కనే చెరువు జనానికి మరుగుదొడ్డిగా ఉపయోగపడుతూ దుర్వాసన వేస్తూ వుంటుంది.

ఇన్స్పెక్టర్ వెళ్ళేసరికి పోలీసులు జనాన్ని దూరంగా తరిమేశారు.

శవం వెల్లకిలా పడివుంది. నాలుక బైటకొచ్చి వికృతంగా వుంది. కళ్ళు తెరుచుకునే వున్నాయి. ఎవరో గొంతు నులిమి చంపినట్లుగా వుంది.

ఆ ప్రదేశం ఒక పొదలా వుంది. మూడు వైపులా కాగితం పూలచెట్లు దట్టంగా పెరిగి వున్నాయి. నాలుగో వైపు చెరువు గట్టు. అక్కడ కూర్చుంటే యెవరికీ కనిపించే అవకాశం లేదు.

చెరువుగట్టుమీద సీసాలు పగిలిన ముక్కలున్నాయి. దగ్గరగా వెళ్ళి చూస్తే అవి బీరుసీసాలు. మొత్తం రెండు వున్నాయి. నూనె మరకలు అంటిన కాగితాలు పొదల్లో చిక్కుకుని వున్నాయి.

వెన్నెల రాత్రులు గనుక రాత్రి యిక్కడ కూర్చుని త్రాగి వుంటారు. ఆ తర్వాత అతన్ని గొంతు నులిమి చంపిపోయారు.

హతుడికి ముఫైయేళ్ళు పైనే వుంటాయి. గడ్డం

కొంచెం మాసి వుంది. తెల్ల పైజామా, లాల్చీ వేసుకుని వున్నాడు.

శవం ఎవరిదో యింకా తెలియలేదు.

ఫోటోగ్రాఫర్ ఫోటోలు తీస్తున్నాడు వివిధ కోణాలలో.

బీరుసీసాల ముక్కలమీద హంతకుడి వేలిముద్రలు దొరకవచ్చునని వాటిని జాగ్రత్తచేసి ఫింగర్ ప్రింట్ ఎక్స్‌పర్ట్‌కి పంపారు.

టౌన్ డియస్పీ హత్యా ప్రదేశం చూసి వెళ్ళిపోయాడు.

శవ పంచాయితీ జరిపిన తర్వాత శవాన్ని హెడ్ క్వార్టర్స్ హాస్పటల్‌కి పంపారు.

7

నెహ్రూ పార్కులో యెవరో హత్య చేసిన సంగతి కాంచీ నగరంలో అన్ని పేటలవారికీ తెలిసిపోయింది.

అతన్ని బంధువులు గుర్తించారు. అతను మున్సిపాలిటీలో అటెండర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. అతని పేరు గాల్లె సుబ్బారావు. అంటే జి. సుబ్బారావు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రమేష్‌కి చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

తను జి. సుబ్బారావు యెవరో తెలుసుకోవాలని అనుకుంటున్నాడు.

కాని ఒక జి. సుబ్బారావు హత్య చేయబడ్డాడు.

ఏమిటీ విచిత్రం?

జి. సుబ్బారావు పేరు వున్న వుంగరం తీసుకుని హతుడి యింటికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

డ్రైవర్ జీప్ హారన్ కొట్టాడు.

ఎవరో ఒక ముసలాయన వచ్చాడు.

"రండి" అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ జీప్ దిగాడు.

"ముకుందరావుగారు వున్నారా?"

"ఆ....రండి. కూర్చోండి" అన్నాడాయన.

కాసేపటికి ముకుందరావు వచ్చి నమస్కారం చేశాడు. అతను సుబ్బారావు అన్న. అతనే శవాన్ని తన తమ్మునిదిగా గుర్తించాడు.

"ఈ వుంగరం చూడండి" అంటూ ముకుందరావుకి అందించాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

ముకుందరావు దాన్ని చూసి యెంతో ఆశ్చర్య పోయాడు.

"అది మీ తమ్ముడిదేనా?" ప్రశ్నించాడు.

"అవును సార్! మీ కెలా వచ్చింది?" ఆశ్చర్యపోతూ ప్రశ్నించాడు.

"నా కెలా వచ్చింది అన్నది ప్రశ్న కాదు. అది మీ వాడి దగ్గర్నుంచి యెలా పోయింది అన్నది ప్రశ్న?"

"ఏమిటి సార్ మీ ర నేది?" అర్థంకానట్లు చూశాడు ముకుందరావు.

"ఇది మీ తమ్ముడి దగ్గర్నుంచి యెప్పుడు పోయింది?"

"రెండు నెలల క్రితం యెక్కడో పడిపోయిందని చెప్పాడు."

"అలాగా?"

"కాని అది అబద్ధం సార్!"

తలెత్తి చూశాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"మా వాడి ప్రవర్తన మంచిది కాదు. వాడికి పేకాట

పిచ్చి, త్రాగుడు అలవాట్లు ఉన్నాయి. రెండేళ్ళయింది పెళ్ళిచేసి. ఆ ఉంగరం వాళ్ళ మామగారు చేయించిందే. మొన్న మొన్నటి వరకూ భార్య నగలు అమ్ముకున్నాడు. ఇక మిగిలింది ఆ ఉంగరం ఒక్కటే. దాన్ని అమ్ముకున్నాడు" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఎవరికి అమ్మాడో మీకు తెలుసా?"

"లేదు సార్! వాడికి నేనంటే లెక్కలేదు. నాకు యే విషయమూ చెప్పడు" దిగులుగా అన్నాడు అతను.

ఇన్‌స్పెక్టర్‌కు నీరసం ముంచుకు వచ్చింది.

8

పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టు వచ్చింది.

హంతకుడు మద్యం త్రాగి వున్నాడు. రాత్రి తొమ్మిది పది గంటల మధ్య ప్రాణం పోయింది. చేతులతో కంఠం బలంగా నొక్కడంవల్ల వూపిరాడక ప్రాణం పోయింది.

సీసాలమీద యిద్దరి వేలిముద్రలు వచ్చాయి. ఒకడు హతుడు. రెండోవాడు హంతకుడు.

మంత్రాల తాతాచారిని, అతని కొడుకునీ హత్య చేసినవాడే యీ సుబ్బారావునీ హత్య చేశాడని బలపడింది.

హంతకుడు తెలివిగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. హత్యా రహస్యం బయటపడకుండా చూసుకుంటున్నాడు. పోలీసులు యేంచేస్తున్నదీ ముందుగానే తెలుసుకొని ఆచూకీ తెలియకుండా జాగ్రత్తపడుతున్నాడు. సుబ్బారావుని చంపడం అందులో ఒక భాగం.

హంతకుడు తన వేలి ఉంగరం నీళ్ళగుంట దగ్గర వదిలి

పొరపాటు చేశాడు. ఆ కంగారులో ఆ సంగతి అతను గ్రహించలేకపోయాడు.

ఆ వుంగరం జి. సుబ్బారావుది. అది అతను హంతకుడికి అమ్మాడు. సుబ్బారావు కోసం పోలీసులు శోధిస్తున్నారు. అతను తను ఉంగరాన్ని యెవరికి అమ్మిందీ చెపితే హంతకుడు బయటపడిపోతాడు.

ఆ సంగతి తెలుసుకుని హంతకుడు సుబ్బారావుని పోలీసులకు చిక్కకుండా చంపగలిగాడు. కాని అతని వేలిముద్రలు దొరికాయి. అతన్ని పట్టుకునే ఆధారం అదొక్కటే.

కేసులో మొదటి అనుమానితుడు కన్నయ్యనాయుడి వేలిముద్రలు తీసుకున్నారు. కాని అవి సరిపోలేదు. హంతకుడు కన్నయ్యనాయుడు కాదు.

కన్నయ్యనాయుడు పాత నేరస్తులను యెవర్నయినా హత్యలకు వినియోగించాడేమోనని వేలిముద్రలు ఫింగర్ ప్రింట్స్ బ్యూరోకి పంపారు. కాని నెగిటివ్ రిపోర్టు వచ్చింది. పాత నేరస్తు లెవరూ ఈ హత్య చేయలేదు.

కాని స్టేబుల్ నారాయణరావు తెలివైన వాడు. అతన్ని మఫ్టీలో పంపాడు మున్సిపాల్టీ ఆఫీసుకి. సుబ్బారావు యెవరెవరితో స్నేహంగా ఉండేవాడు? పేకాట యెక్కడ ఆడేవాడు? అవన్నీ తెలుసుకుని రమ్మని.

రెండు రోజులు తిరిగి కొంత సమాచారం సేకరించాడు నారాయణరావు.

సెల్యూట్ చేసి నిల్చున్నాడు నారాయణరావు.

"సార్!"

"ఏమిటి విశేషాలు?"

"కొంత తెలిసిందిసార్!"

"ఏమిటి?"

"సుబ్బారావు గురించి."

"చెప్పు."

"మున్సిపాల్టీ బిల్డింగ్స్‌ని ఆనుకుని ఒక సైకిల్ షాపు ఉంది సార్. అక్కడ సైకిళ్ళు అద్దె కిస్తుంటారు. రిపేరు కూడా చేస్తారు."

"ఆ షాపు పేరేమిటి?"

"దానికి బోర్డు లేదు సార్! చూడ్డానికి గలీజుగా ఉంటుంది. అన్నీ యినుప ముక్కలు, సైకిలు పార్టులతో నిండి వుంటుంది."

"వూఁ...."

"ముందు భాగంలో అవన్నీ వుంటాయి. మధ్యలో తలుపు ఉంది. కాని ముందునుంచి చూస్తే కన్పించదు. ఎందుకంటే ఆ షాపు మధ్యలో ఒక చెక్క బీరువా అడ్డంపెట్టాడు. ఆ బీరువాకి రెక్కలూ వుండవు. దాని లోనూ స్పేర్ పార్టులే వుంటాయి. ఆ బీరువాకి సరిగ్గా వెనుక వుంది తలుపు.

లోపల రెండు పెద్ద గదులు వున్నాయి. ఆ గదుల్లో సాగుతుంది పేకాట. ఇది యెవరికీ తెలియదు. అందులో ముఖ్యంగా మున్సిపాల్టీలో పనిచేసే లో పెయిడ్ ఉద్యోగులు ఆడుతూ వుంటారు. సుబ్బారావు అక్కడే పేకాట ఆడుతూ వుంటాడని తెలిసింది."

తల వూపుతూ వింటున్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"ఆ షాపు ఓనర్ ఎవరో తెలుసుకున్నావా?"

"వాడి పేరు బంగారయ్య సార్."

"పద వాడి సంగతి తేల్చుకుందాం."

"ఇప్పుడు యెవరూ దొరకరు సార్! రాత్రి ఎనిమిది

దాటితే దొరుకుతారు" అన్నాడు కానిస్టేబుల్ నారాయణరావు.

9

రాత్రి తొమ్మిది దాటింది.

మున్సిపాలిటీ బిల్డింగ్స్ టౌన్ మధ్యలో వుంది కాబట్టి ఆ రోడ్డు రాత్రి పది, పదకొండు గంటేవరకూ రద్దీగానే వుంటుంది.

లారీలు, బస్సులు, చిన్న కార్లు హడావిడిగా తిరుగుతున్నాయి. సైకిల్ రిక్షాలు, సైకిళ్ళూ గంటలు కొట్టుకుంటూ జనాన్ని తప్పుకుని తిరుగుతున్నాయి. జనం గుంపులు గుంపులుగా షాపుల ముందు బేరాలు చేస్తున్నారు. తొమ్మిది దాటినా రద్దీ తగ్గలేదు.

బంగారయ్య కొట్టుముందు కూర్చుని చుట్ట కాల్చుకుంటున్నాడు. సైకిళ్ళు కొన్ని ఒక మూలగా నిలబెట్టి వున్నాయి. ఇరవై కాండిల్ బల్బు గుడ్డిగా వెలుగుతోంది.

సడన్‌గా పోలీస్ జీప్, పోలీస్ వ్యాన్ వచ్చి ఆ కొట్టుముందు ఆగాయి.

జీప్‌లోనుంచి డియస్పీ, సి. ఇ., యస్.ఐ.లు దిగారు. వ్యాన్‌లోనుంచి కానిస్టేబుళ్ళు దిగి బంగారయ్య కొట్టును చుట్టుముట్టారు.

బంగారయ్య బిత్తరపోయాడు. లోపల పేకాట ఆడుతున్న వాళ్ళని హెచ్చరించడానికికూడా వీల్లేకపోయింది. పాలిపోయిన ముఖంతో నిలబడిపోయాడు.

లోపల దాదాపు ఇరవైమంది మంచి రసపట్టులో వున్నారు. అంతా చాపలమీదే కూర్చుని పేకాట ఆడుతున్నారు. సిగరెట్ పీకలు, బీడీ ముక్కలతో పొగతో

అసహ్యంగా వుంది వాతావరణం.

అందర్నీ పేకముక్కలు, చాపలు, డబ్బుతో సహా అరెస్టుచేసి వ్యాన్ ఎక్కించి స్టేషన్ కి తీసుకెళ్ళి లాకప్ లో పడేశారు.

అంతా మున్సిపాల్టీలో పనిచేస్తున్నవాళ్ళే యెక్కువ మంది వున్నారు. ప్రైవేట్ వ్యక్తులు నలుగురు కంటే యెక్కువ లేరు.

తక్కువ జీతంతో పనిచేస్తున్న అటెండర్లు, స్వీపర్లు వగైరా బలహీనతలను ఆధారం చేసుకుని బంగారయ్య తన షాపులోనే పేకాట అరేంజిచేసి సంపాదించుకుంటు న్నాడు.

జనాన్ని స్టేషన్ కి తీసుకెళ్ళేసరికి పదకొండయింది. వాళ్ళందర్నీ మర్నాడు కోర్టుకి పంపించమని చెప్పి డియస్పీ వెళ్ళిపోయాడు.

అందరి పేర్లు నోట్ చేసుకుని లాకప్ లోకి నెట్టారు.

అసలయినవాడు బంగారయ్య దిక్కుతోచకుండా పిచ్చివాడిలా నిల్చుండిపోయాడు. అందరూ అతన్ని తిట్ట సాగారు. వాళ్ళు చెప్పిన దాన్ని బట్టి బంగారయ్య ఆటకు యింత అని వసూలు చేసుకుంటాడనీ, పోలీసుల గొడవలు వస్తే తను చూసుకుంటానని హామీ యిచ్చాడని అందువల్ల తాము అంత ధైర్యంగా ఆడుకుంటున్నామని తేల్చారు.

"సరే! మీ అందరికీ పడే జుల్మానా నేను కట్టు కుంటాను" అన్నాడు బంగారయ్య వాళ్ళ తిట్లు పడలేక.

"జుల్మానా సరే. మా పరువేం గావాలి. ఇంట్లో వాళ్ళు మొఖాన వూస్తారు" అని కొందరు వాపోయారు.

"జూదం ఆడేవాళ్ళకి పరువేంటోయ్! రోజులన్నీ

మనవేనా? అప్పుడప్పుడూ తప్పదు" అన్నాడు బంగారయ్య.

"పోలీసులు రాకుండా చూసుకుంటానన్నావుగా?"

"ఇన్నాళ్ళూ కాసుకోడం లేదా? అప్పుడప్పుడూ ఆళ్ళకి కేసులు కావాలన్నప్పుడు పట్టుకుంటారు. మామూలే," బంగారయ్య వాళ్ళకి సర్ది చెపుతున్నాడు.

లాకప్‌లో వాళ్ళ గొడవంతా ఇనస్పెక్టర్‌కు వినిపిస్తూనే వుంది.

బంగారయ్యాని తీసుకుని రమ్మన్నాడు లాకప్‌లో నుంచి.

అతను వచ్చి వినయంగా చేతులు కట్టుకొని దీనంగా చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

"అయ్యా!....అయ్యా!" అంటున్నాడు.

"ఎన్నాళ్టి నుంచి సాగుతోంది ఈ వ్యవహారం....?" గద్దించాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్.

"ఈ మధ్యనే సార్!"

"సరిగ్గా చెప్పు?" కళ్ళు పెద్దవి చేశాడు.

"నిజం సార్! నాలుగయిదు నెలలనుంచి. ఏదో సార్! డబ్బుకి కక్కుర్తిపడి షాపులో ఆడనిచ్చాను. నాకసలు ఇష్టం లేదు. అంతా మున్సిపాలిటీ వాళ్ళే. వాళ్ళతో విరోధం ఎందుకని ఒప్పుకున్నాను" అన్నాడు బంగారయ్య.

"వాళ్ళంతా మున్సిపాలిటీ వుద్యోగులేనా?"

"అవును సార్! ఏదో సరదాగా ఆడుకుంటారు. కాదనలేక వూరుకుంటున్నాను."

"వాళ్ళకి పెట్టుబడి ఎవరు పెడతారు?"

"ఎవరిది వాళ్ళే తెచ్చుకుంటారు."

"తెచ్చుకుంటారు సరే! నెల సగంలో డబ్బు అయి పోతుంది. అప్పుడు వాళ్ళకి అప్పులు ఇచ్చేది యెవరు? నువ్వేగా?"

"ఇస్తాను సార్!"

"ఆఁ....అలా చెప్పు. లేకపోతే నెలపొడుగునా వాళ్ళదగ్గర డబ్బు యెక్కడుంటుంది? వడ్డీ యెంత తీసు కుంటావ్?"

"నూటికి పది."

"అమ్మో! ఇంకేవుంది. కొంప దివాళా?"

"నేను నెలకి తీసుకుంటాను సార్! కొందరు వారా నికే తీసుకుంటారు."

"మరి వాళ్ళు నమ్మకంగా తిరిగి ఇస్తారా?"

"ఇస్తారు సార్. లేకపోతే ఆటకి రావడానికి వీలుం డదు కదా సార్!"

"అలాగా!....అదిసరే సుబ్బారావు అని అటెండర్ వుండేవాడు మునిసిపాలిటీలోనే. నీకు తెలుసా?"

"సుబ్బారావా?" అంటూ బుర్ర గోక్కున్నాడు బంగారయ్య.

"ఈమధ్య నెహ్రూ పార్కులో ఎవరో చంపారు అతన్ని" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ బంగారయ్య ముఖం వంక పరిశీలనగా చూస్తూ.

"ఆఁ....అతనా సార్! తెలుసు సార్! అప్పు డప్పుడూ పేకాటకి వచ్చేవాడు."

"తెలుసుగదా! అతను ఏదయినా వుంగరం నీకు అమ్మాడా?"

"వుంగరమా? లేదు సార్."

"నిజం చెప్పు" గద్దించాడు.

"దేవుడితోడు సార్!" నెత్తిమీద చెయ్యి పెట్టుకున్నాడు బంగారయ్య.

"నీ సంగతి తేలుస్తాను చూడు." అని స్టాంప్ పాడ్ తెప్పించాడు.

బంగారయ్యతో సహా అందరి వేలిముద్రలూ తీసుకున్నాడు ఇనస్పెక్టర్. బంగారయ్యకు క్లబ్బులో సహాయపడే అనుచరులు, బంగారయ్య భయం భయంగా వేలిముద్రలు వేశారు.

"సుబ్బారావుని చంపింది ఎవరో రేపే తేలుస్తాను. వీళ్ళని జాగ్రత్తగా చూస్తుండండి" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ వుత్సాహంతో.

10

సుబ్బారావుని హత్యచేసిన వ్యక్తి ఎవరో తేలలేదు. దాదాపు ఇరవై మంది వేలిముద్రలలో ఒక్కరివి గూడా బీరు సీసామీది ముద్రలతో సరిపోలేదు.

ఇనస్పెక్టర్ రమేష్‌కి చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. సుబ్బారావుని చంపిన హంతకుడు చిక్కుతాడనీ, తద్వారా మంత్రిగాళ్ళని హత్యచేసిన వ్యక్తి దొరుకుతాడనీ ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్నాడు. కాని అతని ఆశ నిరాశయ్యింది. నిరుత్సాహం కలిగింది, ఇన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఏమీ లాభం కనపడనందుకు.

జూదం ఆడిన వాళ్ళని కోర్టుకు పంపారు. అందరికీ ఫైన్ వేశారు. డబ్బుకట్టి బయటపడ్డారు.

బంగారయ్య సైకిల్ షాపులో పేకాట బంద్ అయింది.

సెంట్రల్ కేఫ్‌లోకి వెళుతున్న వ్యక్తిని గుర్తుపట్టాడు మఫ్టీలో తిరుగుతున్న కానిస్టేబుల్ నారాయణరావు.

అతని పేరు భద్రయ్య. బంగారయ్య క్లబ్బులో అతని తర ఫున వ్యవహారాలు నడుపుతూ వుండేవాడు. ఒక రకంగా రైట్ హాండ్ అని చెప్పుకోవచ్చు. క్రితంరోజు పట్టుబడ్డ వాళ్ళలో అతనూ వున్నాడు.

ఇప్పుడు భద్రయ్య వెంట ఇంకో కుర్రాడుగూడా వున్నాడు. ఇద్దరికీ పాతికేళ్ళు లోపే వుంటాయి.

వాళ్ళని అనుసరించి వెళ్ళాడు.

"బాత్తిగా కన్పించడమే మానేశావేమిటి?" అన్నాడు భద్రయ్య అతనితో.

ఇద్దరూ కూర్చున్న టేబుల్ వెనక కుర్చీలోనే కూర్చు న్నాడు నారాయణరావు. వాళ్ళమాటలు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

"బంగారయ్య షాపుకి రావద్దన్నాడు" అన్నాడు అతను.

"ఏం?"

"ఏమో?"

"నీకు తెలియకుండా వుంటుందిరా బాబూ!"

"నిజంరా భద్రయ్యా!"

"ఏదయినా గొడవ జరిగిందా?" భద్రయ్య ప్రశ్నిం చాడు.

"ఏమీ లేదు."

"ఆరోజు నువ్వు పనిమీద బయిటికెళ్ళడం మంచి దయింది. లేకపోతే నిన్నూ పట్టుకెళ్ళేవాళ్ళు పోలీసులు. రాత్రంతా కొట్లో పెట్టారు. చచ్చాం అనుకో" నవ్వాడు భద్రయ్య.

"ఆఁ....అదంతా నా అదృష్టం!"

"మరి ఇప్పుడు ఏం చేస్తున్నావ్?"

"వూరికే తిరుగుతున్నాను. బంగారయ్య మళ్ళీ క్లబ్బు మొదలు పెట్టిందాకా ఏం పనిలేదు."

"క్లబ్ లేకపోతే మానె. నీకు సైకిల్ రిపేరింగ్ తెలుసుగదా! షాపులో వుండి ఆ పనన్నా చెయ్యమని అనలేదా?"

"వుహూం....కొన్నాళ్ళు అసలు షాపువైపే రావద్దన్నాడు" అన్నాడు.

"ఒరేయ్! చిట్టిబాబూ! నీ మాటలు నాకు యేమీ అర్థం కావడంలేదు. అయోమయంగా వున్నాయ్!" అన్నాడు భద్రయ్య.

"ఇప్పుడు అర్థం కాకపోతే కొంపలేం మునగలేదులే!" అని నవ్వాడు చిట్టిబాబు.

"చాలా రోజులయింది మందు వేసుకుని. ఈ పూట వేయిస్తావా?" అన్నాడు భద్రయ్య.

"పద! దానికేం భాగ్యం" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

ఇద్దరూ హోటల్లోంచి బయటపడ్డారు.

అప్పుడు సాయంకాలం ఆరయింది.

నారాయణరావు వాళ్ళని కనిపెడుతూనే వున్నాడు.

భద్రయ్య, చిట్టిబాబు సారాయి కొట్లోకి వెళ్ళడం చూశాడు.

సెంట్రల్ కేఫ్‌లోకి వెళ్ళి ఫోన్ యెత్తాడు.

"ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్!" అవతలి కంఠం వినిపించింది.

"సార్! నేనూ! ఫైవ్ ట్వంటీత్రీ మాట్లాడుతున్నాను."

"ఎక్కడ్నుంచి?"

"మున్సిపల్ ఆఫీస్ సెంటర్‌లో సెంట్రల్ కేఫ్‌నుంచి

సార్!"

"ఏమిటి?"

"బంగారయ్య క్లబ్బులో మొన్న రైడింగ్‌లో దొర కని వాడు చిట్టిబాబు అని...."

"ఆఁ....కనిపించాడా?"

"అవును సార్! భద్రయ్య అనే వాడితో కలిసి సెంట్రల్ కేఫ్‌కివచ్చి వెళ్ళారు."

"వెళ్ళిపోయారా?"

"సారాయి కొట్లోకి వెళ్ళారు యీ ప్రక్క సందు లోకే."

"ఆఁ"

"బంగారయ్య వాడిని షాపుకి రావద్దని చెప్పాడట. వాడిమీద నాకు అనుమానంగా వుంది సార్!"

"సరే! నేను ఎస్. ఐ. ని వ్యాన్‌లో పంపుతున్నాను. నువ్వు అక్కడే వుండు."

"ఎస్సార్!"

అవతల ఫోన్ పెట్టేశాడు.

11

మున్సిపల్ ఆఫీసు సెంటర్లో పోలీస్‌వ్యాన్ ఆగింది. ఎస్. ఐ., హెడ్‌కానిస్టేబుల్లు హడావుడిగా దిగారు.

నారాయిణరావు వాళ్ళని వెంటబెట్టుకొని సారాయి కొట్లోకి వెళ్ళాడు.

పోలీసుల్ని చూసి తాపీగా సారాయి తాగుతున్న జనం కంగారు పడ్డారు. తెల్లముఖం వేసి చూస్తున్నాడు కౌంటర్లో కూర్చున్న వ్యక్తి.

నారాయణరావు చిట్టిబాబుని చూపించాడు.

పోలీసులు అతనికి బేడీలువేసి లాక్కెళ్ళి వ్యానులో

పడేశారు.

చిట్టిబాబు వలలో పడిన చేపలా కొట్టుకుంటున్నాడు పోలీసుల చేతుల్లో.

"ఎందుకట్లా గుంజుకుంటావ్? పారిపోదామనే?" నవ్వాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్ స్టేషన్‌కు తీసుకొచ్చాక.

భయంతో బేలగా చూశాడు చిట్టిబాబు.

లాఠీ చేతో పట్టుకొని దగ్గరగా వస్తున్న ఇనస్పెక్టర్ని చూసి పెద్దపులిని చూసిన లేడిపిల్లలా వణికిపోతున్నాడు చిట్టిబాబు.

"నిజం చెప్తే నిన్నేమీ చెయ్యను. లేకపోతే నరకం అనుభవిస్తావు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

"నాకేం తెలియదు సార్!" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"నీకు ఏం తెలుసో నాకు తెలుసు. మర్యాదగా తన్నులు తినకుండా చెప్పు. సుబ్బారావుని చంపింది యెవరు?"

"ఏమో సార్! నాకు తెలియదు."

"వాడు అలా ఎందుకు చెప్తాడు సార్! నేను చెప్పిస్తాను చూడండి" అంటూ మీదకు వచ్చాడు ఎస్. ఐ.

"మనకంత శ్రమ యెందుకు? పాడ్ తెప్పించి ముందుగా వేలిముద్రలు తీసుకో. తేలిపోతుంది" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ రమేష్.

చిట్టిబాబు వేలిముద్రలు తీసుకుని అతన్ని లాకప్‌లో పడేశారు.

బీరుసీసా మీద వచ్చిన వేలిముద్రలు చిట్టిబాబువే అని తేలిపోయింది పరిశీలనలో.

గత్యంతరం లేక ఒప్పుకున్నాడు చిట్టిబాబు, సుబ్బారావుని చంపింది తనే అని. కాని సుబ్బారావుని చంప

డానికి అతనితో విరోధం ఏమీ లేదు. బంగారయ్య పుర మాయించితే చంపాడు. అందుకు వెయ్యిరూపాయలు ముట్టజెప్పాడు బంగారయ్య.

పోలీసులు బంగారయ్యను పట్టుకొచ్చారు. లబోదిబో అని ఏడుస్తూ వచ్చాడు బంగారయ్య.

"చెప్పు, సుబ్బారావుని ఎందుకు చంపించావు? నీకు అతనితో విరోధం ఏమిటి?"

"అతనితో నాకు ఏ పేచీలేదు సార్!" అన్నాడు బంగారయ్య.

"ఏమీ లేకపోతే వెయ్యిరూపాయలు ఖర్చుపెట్టి సుబ్బారావుని ఎందుకు చంపించావు?"

"ఆ డబ్బు నేను ఇవ్వలేదు సార్!"

"నువ్వే ఇచ్చావని చిట్టిబాబు చెప్పాడు. అనవసరంగా బుకాయించకు. నీ ఆటలు మా దగ్గర సాగవు. నీ పాపం పండింది. వూఁ.... చెప్పు."

"ఇదంతా రాజశేఖరం పని సార్!" అన్నాడు బంగారయ్య.

"రాజశేఖరం ఎవరు?"

"నీలిమ రెస్టారెంట్ ప్రొప్రయిటర్ కొడుకు సార్!" అన్నాడు బంగారయ్య.

"ఏమిటీ కారు యాక్సిడెంట్‌లో పోయిన శేషయ్య కొడుకేనా?"

"ఆఁ....అతనే సార్!"

"వాట్? అతను కుర్రాడేనే. అతను ఎందుకు చేయించాడు ఇదంతా?"

"ఏమో సార్!"

"వూఁ....మంత్రగాడు తాతాచారిని, అతని కొడుకును

చంపింది మీ మురారాయే నన్నమాట. మీ అందరికీ పురి శిక్షలు తప్పవు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

బంగారయ్య చటుక్కున వంగి ఇనస్పెక్టర్ కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

"సార్! ఇందులో నాకేం తెలియదు సార్! చంపింది చిట్టిబాబు. చంపించింది రాజశేఖరం. మధ్యలో నేను చేసింది ఏమీ లేదు సార్!" ఏడుస్తూ అన్నాడు బంగారయ్య.

"ఎందుకు లేదు? నువ్వు మీడియేటర్‌వి. రాజశేఖరం దగ్గర డబ్బు తీసుకొని హత్యలు చేయించావు. నువ్వూ నేరస్తుడివే. నిన్ను క్షమించి వదిలేదు లేదు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్.

12

"వాళ్ళు చెప్పింది నిజమే ఇనస్పెక్టర్. తాతాచారినీ, వాడి కొడుకుని చంపించింది నేనే. అక్కడ చిట్టిబాబు తన వేలి ఉంగరం జారవిడిచి పొరపాటు చేశాడు. ఆ తప్పు సరిదిద్దుకోవడానికి సుబ్బారావుని హత్య చేయాలని బంగారయ్యే సూచించాడు. నేను మీ చర్యలను గమనిస్తూనే ఉన్నాను. కాని లాభం లేకపోయింది" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"మంత్రగాడితో మీకు పేచీ ఎందుకొచ్చింది?" ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టర్.

"అదంతా ఒక కథ. నేను సుశీలను పెళ్ళిచేసుకుంటానని మోసం చేశాను. సుశీల నన్ను తిట్టి జీవితాంతం నాకు సుఖం లేకుండా ఉంటుందని అంది. మోసంచేసిన పాపానికి ప్రతిఫలం అనుభవిస్తావని తిట్టింది.

నాకు పెళ్ళయింది తర్వాత. ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు.

ఇద్దరూ చనిపోయారు విచిత్రంగా. ఎన్ని మందులు వాడినా బ్రతికించుకోలేకపోయాను. అలాగే నా భార్య చని పోయింది. నా తండ్రి యాక్సిడెంట్‌లో పోయాడు. అవన్నీ తల్చుకుంటే సుశీల అన్నమాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఆమెకు నేను చేసిన అన్యాయానికి ప్రతి ఫలంగా ఇవన్నీ జరుగుతున్నాయా? అనిపించింది.

కాని లోకంలో ఎందరో ఎన్నో అన్యాయాలు చేస్తు న్నారు. మోసాలూ, ఖూనీలూ చేసి దర్జాగా సుఖపడు తున్నారు. వాటితో పోల్చుకుంటే నేను చేసింది పెద్ద అన్యాయమేం కాదు. తీవ్రంగా ఆలోచించాను. సుశీల గురించి ఎంక్వయిరీ చేశాను. ఆమె హైదరాబాద్‌లో ఉద్యోగం చేసుకుంటూ వుందని తెలిసింది. తర్వాత ఆమెను మర్చిపోయాను.

ఒకరోజున సుశీల మా రెస్టారెంట్‌కు వచ్చింది. కాని నన్ను గమనించలేదు. నాతో పరిచయం లేనట్లే నటిం చింది. అప్పుడామె వెంట ఒక వ్యక్తి వున్నాడు. అతన్ని గురించి ఆరా తీశాను. అతనొక మంత్రగాడని తెలిసింది. అతను సుశీలకు బంధువనికూడా తెలిసింది.

నాకప్పుడు అనుమానం వేసింది. సుశీల నాపై పగ బట్టి మంత్రగాడి ద్వారా నా భార్యా, బిడ్డలను చంపిం చిందని వూహించాను.

మొదట అసలు సుశీలనే చంపాలనుకున్నాను. కాని మంత్రగాడు అసలు హంతకుడు. వాడు బ్రతికుంటే ఇంకా ఎందరికో హాని చేస్తాడు. అందుకని బంగారయ్య ద్వారా ముందుగా వాళ్ళని చంపించాను" అంటూ వివ రంగా చెప్పుకొచ్చాడు రాజశేఖరం.

"సుశీల మీ భార్య పిల్లల్ని చంపించింది మంత్రగాడి ద్వారా అనేది మీ అనుమానం. అందుకు ఆధారం యేదయినా వుందా?"

"ఇంకేం ఆధారం కావాలి. సుశీలకు అతను బంధువు"

"అది సరే! మీ అనుమానానికి నిర్దిష్టమైన ఆధారం యేమీ లేదు. మీ భార్య పిల్లలు మరణించడానికి మంత్రగాడు కారణం కాకపోవచ్చును కదా!"

"కావచ్చు. కాని నాకు జరిగిన వాటినిబట్టి అటువంటి నమ్మకం కలిగింది. నా మనశ్శాంతి కోసం వాళ్ళని హత్య చేయించాను" అన్నాడు రాజశేఖరం తలవంచుకుంటూ.

—: ఐపోయింది :—